

Ήταν ένα ανοιξιάτικο σαββατόβραδο του 1895, όταν η γιαγιά Καλλιόπη ένωσε ένα τσίμπημα στην καρδιά της. Θέλησε να ειδοποιήσει κάποιον αλλά δεν ήταν κανένας εκεί. Ίσως, αν κάποιος ήταν κοντά της, να μη συνέβαινε το μοιραίο. Κανείς δε βρέθηκε να τη βοηθήσει. Λίγο αργότερα έπιασε το οινόπνευμα και έτριψε το στήθος της. «Μα αυτή η αίσθηση είναι πολύ ωραία!», σκέφτηκε. «Νέα με ξανακάνει να νιώθω», συλλογίστηκε. Ξαφνικά χτύπησε η πόρτα. Όμως δεν πρόλαβε να κάνει ούτε ένα βήμα και σωριάστηκε στο πάτωμα. Πρώτος τη βρήκε ο γιος της, όταν ήταν ήδη αργά. Ρώτησε τους γείτονες αν είχαν ακούσει κάτι, αλλά τίποτα. Σιγά σιγά το σπίτι άρχισε να γεμίζει από μαυροφορεμένους συγγενείς. Τρόμαξαν όλοι μόλις αντίκρισαν το γιο της (που τόσο την αγαπούσε) να έχει πέσει σε βαθιά κατάθλιψη. Ύστερα από λίγη ώρα, όμως, κατάφερε και συνήλθε. Φαινόταν ήρεμος, αλλά όλοι ήξεραν πως μέσα του είχε ανοίξει ένα μεγάλο κενό. Χαράματα ξεκίνησαν οι ετοιμασίες για την κηδεία. Ψίθυροι και σχολιασμοί ακούγονταν για το άδαιο μπουκάλι οινόπνευμα που βρέθηκε δίπλα στο πτώμα της. Ωχρίασε ο γιος της με το που άκουσε τα σχόλια. Αργότερα ήρθε ο μαραγκός και έφερε το φέρετρο. Βαδίζοντας προς την εκκλησία, το φέρετρο σάλεψε ανεπαίσθητα στους ώμους των βαστάζων, όμως κανείς δεν έδωσε σημασία. Γέμισε η εκκλησιά με γνωστούς και φίλους που έκλαιγαν για το χαμό της αγαπημένης τους Καλλιόπης. Δεν είχε περάσει πολλή ώρα από την έναρξη της λειτουργίας, όταν ένα δυνατό μουγκρητό ακούστηκε. Ερχόταν από το φέρετρο και πριν καλά-καλά το καταλάβουν, η γιαγιά είχε ανασηκωθεί από το φέρετρό της κοιτώντας τους πάντες με απορία. «Ζωντανή βρε με κλαίτε;» και τρομαγμένοι όλοι άρχισαν να τρέχουν προς την έξοδο.

Ιστορία βασισμένη σε αληθινό γεγονός